

grænse visse lønmodtageres positive foreningsfrihed. Efter bestemmelsen kan arbejdsledere af arbejdsgiveren efter samråd med den pågældende kræves holdt udenfor medlemskab af en arbejderorganisation. Sådanne bestemmelser vil fremover være ugyldige.

Ændringsforslaget vedrører alene beskyttelsen af den positive foreningsfrihed. Ændringsforslaget ændrer derimod ikke ved det forhold, at virksomhedens kollektive overenskomster på den pågældende arbejdsplads er indgået under den generelle forudsætning, at den ikke omfatter arbejdsledende funktioner. Retten til at forblive medlem af en organisation medfører ingen ændring af denne forudsætning. Ændringsforslaget griber altså ikke ind i bestående organisationsmæssige relationer om kollektive interesser på det private arbejdsmarked og berører dermed ikke princippet om og afgrænsningen af, at disse medarbejdere ikke kan omfattes af virksomhedens kollektive overenskomster for menige medarbejdere, og at de heller ikke kan omfattes af kollektive kampskridt.

Til nr. 2

Efter lovforslagets § 4 c, stk. 3, bliver aftaler om fagforeningers eneret til at anvise arbejdskraft ugyldige.

I forbindelse med høringen over lovforslaget er det blevet oplyst, at en række overenskomster tillige indeholder bestemmelser, der ikke blot giver en fagforening eneret på anvisning af arbejdskraft, men også bestemmelser, hvorefter anvisning af arbejdskraft fortrinsvis skal ske gennem den overenskomstbærende fagforening. Virkningen af sådanne bestemmelser er, at arbejdsgiveren ved ansættelser er forpligtet til at gå via fagforeningen. Aftalebestemmelser, der

enten giver et forbund eneret eller fortrinsret til at anvise arbejdskraft, fører reelt til, at foreningsforholdet tillægges betydning i forbindelse med ansættelse, idet medlemskab bliver en forudsætning for, at en person kan komme i betragtning til ansættelse. I lighed med eksklusivt aftaler begrænser denne type aftaler retten til at stå uden for en forening. Da formålet med lovforslaget er at sikre, at der ikke lægges vægt på foreningsmæssigt tilhørsforhold i forbindelse med ansættelse, foreslås det indsat i § 4 c, stk. 3, at aftalebestemmelser, der giver bestemte fagforeninger fortrinsret til anvisning af arbejdskraft til arbejdsgivere, der er omfattet af den pågældende kollektive overenskomst, ligeledes bliver ugyldige.

Med Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af 11. januar 2006 er det fastslået, at retten til ikke at blive tvunget ind i en forening også er beskyttet i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11. For at sikre beskyttelsen af den negative foreningsfrihed fuldt ud og dermed sikre, at den danske lovgivning lever op til kravene fra Menneskerettighedsdomstolen, er det efter regeringens vurdering nødvendigt også at gøre op med de aftalebestemmelser, der giver fagforeninger en eneret eller en fortrinsret til at anvise arbejdskraft til de arbejdsgivere, der er omfattet af den pågældende overenskomst. Sådanne aftalebestemmelser er egnet til at begrænse lønmodtageres reelle muligheder for at stå uden for en fagforening eller en bestemt fagforening, hvis de ønsker ansættelse hos den pågældende arbejdsgiver. Efter regeringens vurdering går ændringsforslaget ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at leve op til dommen fra Menneskerettighedsdomstolen.

Charlotte Antonsen (V) Erling Bonnesen (V) fmd. Tina Nedergaard (V) Marion Pedersen (V)

Jens Vibjerg (V) Bent Bøgsted (DF) Colette L. Brix (DF) Jakob Axel Nielsen (KF)

Tom Behnke (KF) Thomas Adelskov (S) Kim Mortensen (S) nfm. Jytte Andersen (S)

Anne-Marie Meldgaard (S) Lone Møller (S) Elisabeth Geday (RV) Ole Sohn (SF)

Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Siumut, Tjóðveldisflokkurin, Fólkaflokkurin og Inuit Ataqatigiit havde ikke medlemmer i udvalget.